

Изминалъ пътя презъ лжкитѣ
на Любовьта и Радостъта, —
незнайна властъ ме въ мракъ покити,
азъ бродя въ гибелни мѣста.

Азъ тръпна въ огнена замая,
като прокудена лжча, —
къде съмъ — дия и не зная,
къде съмъ — гасна и мълча.

А презъ запрѣченитѣ стволи
изъ безприютни глѣбини
залутанъ стонъ за милость моли
и въ неповоленъ грѣхъ вини.

То сякашъ горко заплєнена,
далече въ глѣхналия лесъ,
звѣни душата на Verlaine'a:
„dis qu'as-tu fait de ta jeunesse!“